ISSN 0132-4462.
№ 7 2004
ЛИПЕНЬ

перець

Радна САХАЛТУЄВ (тема Володимира Соломашенка)

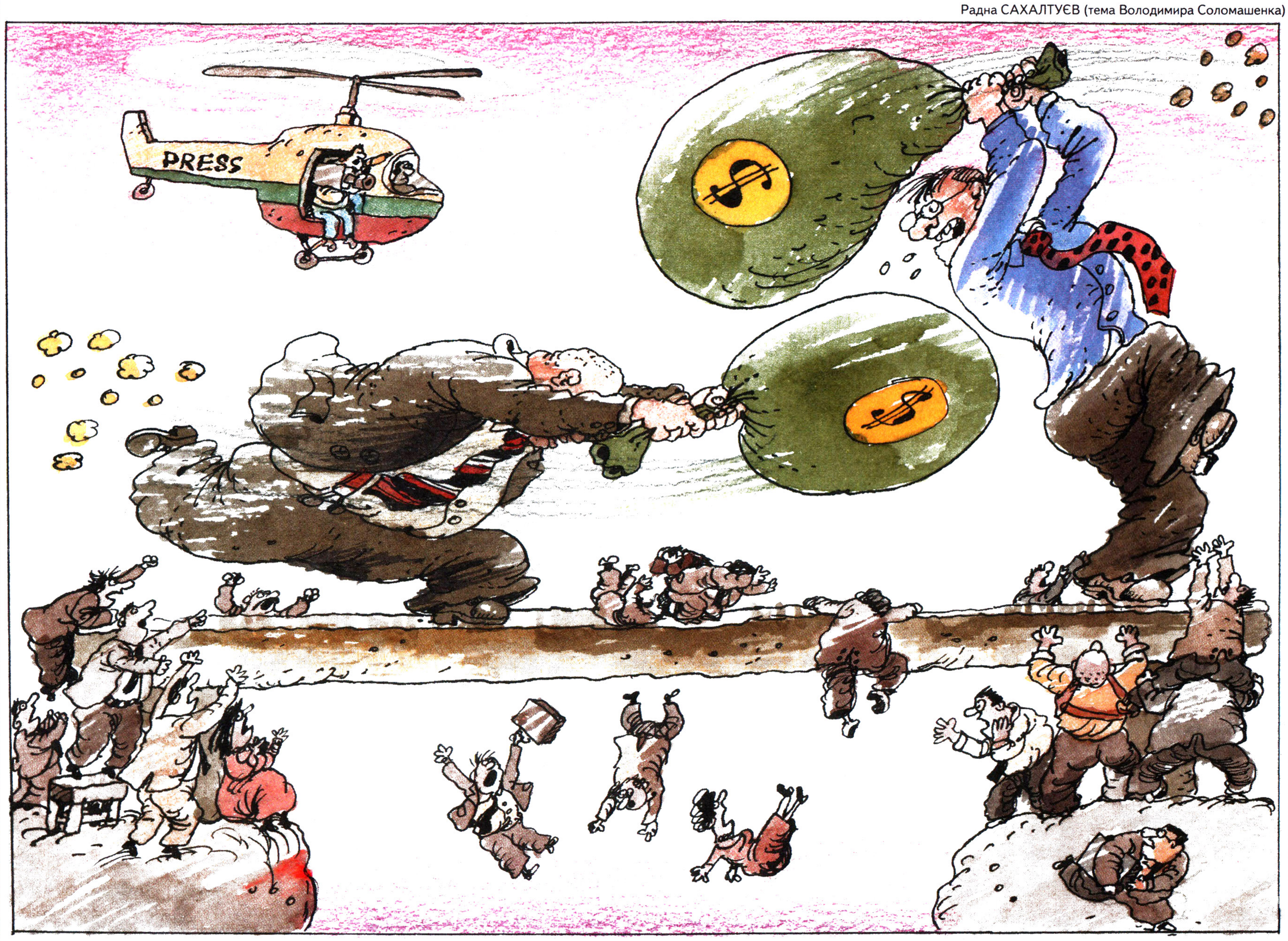

Андрій САЄНКО

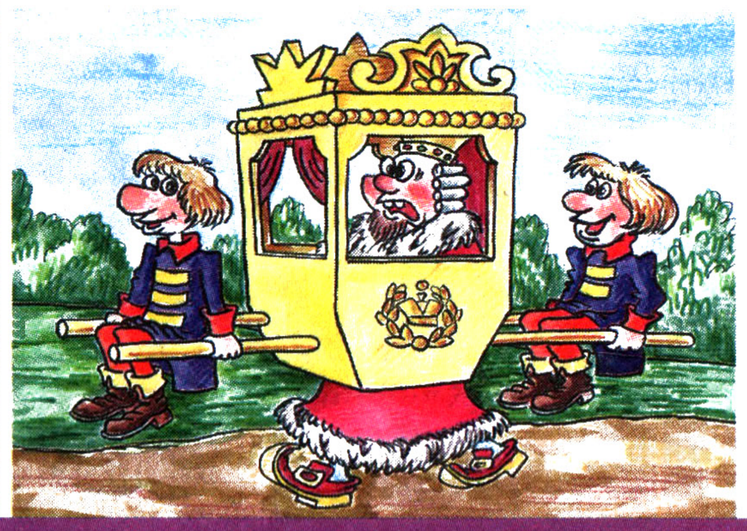

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

ІАП

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО „ПЕРЦЯ"

ЗНАЙШОВ, ЩО ВЕЗТИ!

На митному посту в Чопі у швидкому поїзді «Будапешт-Москва» затримано іноземця, який намагався ввезти до нашої країни під внутрішньою оббивкою валізи аж 770 патронів. Знайшов що везти! Та у нас цього добра...

ГІРКО!

Після гучних весіль настають будні. На жаль, не всі «сімейні кораблі» витримують житейські шторми. Сьогодні 58 наших подружніх пар із 100 знову приходять до ЗАГСів, але тепер уже щоб взяти розлучення.

БЕЗ «КУЛЬТУРИ»?

Невдовзі з УТ-2, можливо, зникнуть передачі каналу «Культура». Бо, мабуть, дуже багато на нашому телебаченні передач, які б пробуджували національну свідомість, гордість за культурне надбання країни. За тими культурно-просвітницькими передачами бідним глядачам ніколи і бойовичок подивитися чи фільм про насильство і розпусту.

ШИКУЄМО!

На недавніх зборах виробників автомобілів вищого класу у США провели підсумки продажу однієї з найдорожчих на сьогодні марок «Мейбах», що коштує не одну сотню тисяч доларів. З жовтня минулого року по квітень цього найбільше «Мейбахів» було продано... в Україну. Позаду залишилися Італія, Німеччина, Франція та інші «бідні» країни.

ГРОШІ НЕ ПРОПАЛИ

У Вінниці вирішено спорудити пам'ятник Скорботи за грошовими вкладами, які 1991 року пропали в радянських банках. Для цього вінничани зібрали копійки тих років. Дехто приніс усього 5—20 копійок, а дехто мав більшу «колекцію». Приміром, одна пенсіонерка виділила із своїх «заощаджень» майже сорок кілограмів монет. «Бачите,— жартують її земляки,— не всі ваші гроші пропали. Тільки з оцих п'ятаків можна вилити ого-го-го дулю!»

Микола КАПУСТА

Олексій КОХАН

— Залишилося тільки вкрасти машину і літак.

Із життя механізмів

Як відомо, раніше всі ми були різними деталями великого механізму. Хтось був гвинтиком, хтось шурупом, а дехто й потужним болтом. Та якось всю конструкцію поїла іржа і верстат почав розвалюватися. Гвинтики остаточно розгвинтилися. Шурупи не шурупають, що воно коїться. А болти вибовкують масні таємниці великої механіки. Та коли верстат розсипався — шурупи вшурупали, що можна продавати мастило від колишнього механізму. І подалися в великий бізнес. А болти і далі собі торохтять,— але вже за гроші в парламенті.

І тільки іржаві, занехаяні гвинтики, зустрівшись за пляшкою саморобного гасу, жалібно дзеленчать: «Калать... ділінь! Де ж ти, наш рідний, іржавий Верстат?»

Андрій ЛОГВИН.

м. Котовськ Одеської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— В яку річку зволите вас укинути?

ПАРЛАМЕНТСЬКІ «ПЕРЛИ»

А то, что как би в том проєктє, который єсть, что комісія вносіт, так оптом чорт ногу сломіт.

* * *

Пропоную з хворої голови деяких народних депутатів на здорову голову Прем'єра не надівати тих звинувачень, на які він не заслуговує.

* * *

Шановні колеги, я не буду говорити по суті, я буду говорити по юридичній техніці.

* * *

Закон можно прінімать і он будєт цєлєн по своєй, так сказать, концепції і по всєму тому, что должен быть у закона.

* * *

Шановний Вікторе Михайловичу, я розумію масштаби вашого економічного мислення. Але Інноваційний фонд і Фонд по безробіттю, це як вам, слона із мишею можна зрівняти.

* * *

Давайтє пройдьомся по поправкам.

* * *

Борисе Яковичу, я з вами так нормально говорила, а ви тут вже мене інквізитором робите.

Усмішки з конверта

ГОТОВИЙ НА ГІРШЕ

Адвокат радить клієнту:

— В цій ситуації для вас кращим рішенням буде, якщо ви повернетеся до дружини.

— Розумію. А може, ми пошукаємо гірше рішення.

СПЕЦІАЛІСТИ

— Алло, це військкомат?

— Так! А хто це дзвонить...

— Максим...

— Годний!

Іван ГРУЩЕНКО.
смт Котельва
на Полтавщині.

ІНОЗЕМНІ МОВИ

Співбесіда при прийомі на роботу:

— А тепер перевіримо ваші знання мов. Англійська?

— Абсолютно!

— Німецька?

— Абсолютно!

— Французька?

— Абсолютно!

— А можна взнати, абсолютно — це як?

— Абсолютно не знаю.

Василь ТРОХИМЕНКО.
м. Ічня
на Чернігівщині.

МАНЕВР

Патрульна машина ДАІ стоїть біля ресторану. Нарешті виходить п'яненька компанія. Всі сідають у свої авто і їдуть хто куди. Інспектори помітили одного, який ледве заліз до машини. Поїхали за ним, зупинили:

— Подуйте в трубочку!

— Будь ласка,— каже водій.

Інспектори не вірять своїм очам: — Як так може бути? Трубка показує — тверезий.

— Правильно. Я сьогодні черговий по відвертанню уваги автоінспекції.

ЗНАЙШОВ

— Учора мене автоінспектор оштрафував. І, головне, знайшов до чого причепитися.

— До чого?

— У вас,— каже,— на подушці безпеки наволочка брудна.

Андрій КУМАПА.
смт Добровеличківка
на Кіровоградщині.

РОЗВАГИ

— Де б ви порадили поставити нам намети? — запитують туристи місцевого жителя.

— Внизу, на долині. Там уже стоїть з десяток наметів.

— А якісь розваги у вашій окрузі є?

— Аякже! Раз на тиждень я випускаю на луг свого бика.

НІКОЛИ

— Петровичу, підходь сьогодні увечері до бару, пивка поп'ємо.

— Не можу, хлопці.

— Чому?

— Та у мене справ по горло. Зранку — в офіс, в обід — в ресторан, потім казино, увечері сауна.

— Ти що Петровичу, бізнесменом став?

— Кілер я, хлопці... Тарганів труюю...

Роман ХИЖНЯК.
смт Верховина
Івано-Франківської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти перевірив, хто він?

— Звичайно, перевірив. У кишенях — ні копійки!

З натури

В селі з людьми стоїть автобус,
У нім транзистор тихо цвенькає.
Водій позиркує спідлоба
І гучно мовить до старенького:

— Наказ виконуєм сумлінно:
Немає гривень — злазьте, дідику!
Дійшли ж колись ви до Берліна,
То і до Шполи якось дійдете.

Іван ДЕМИДОВ.

с. Лебедин
Шполянського району,
Черкаської області.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Не розумію, чому ви в такому стані відмовляєтесь від операції?

Георгій МАЙОРЕНКО

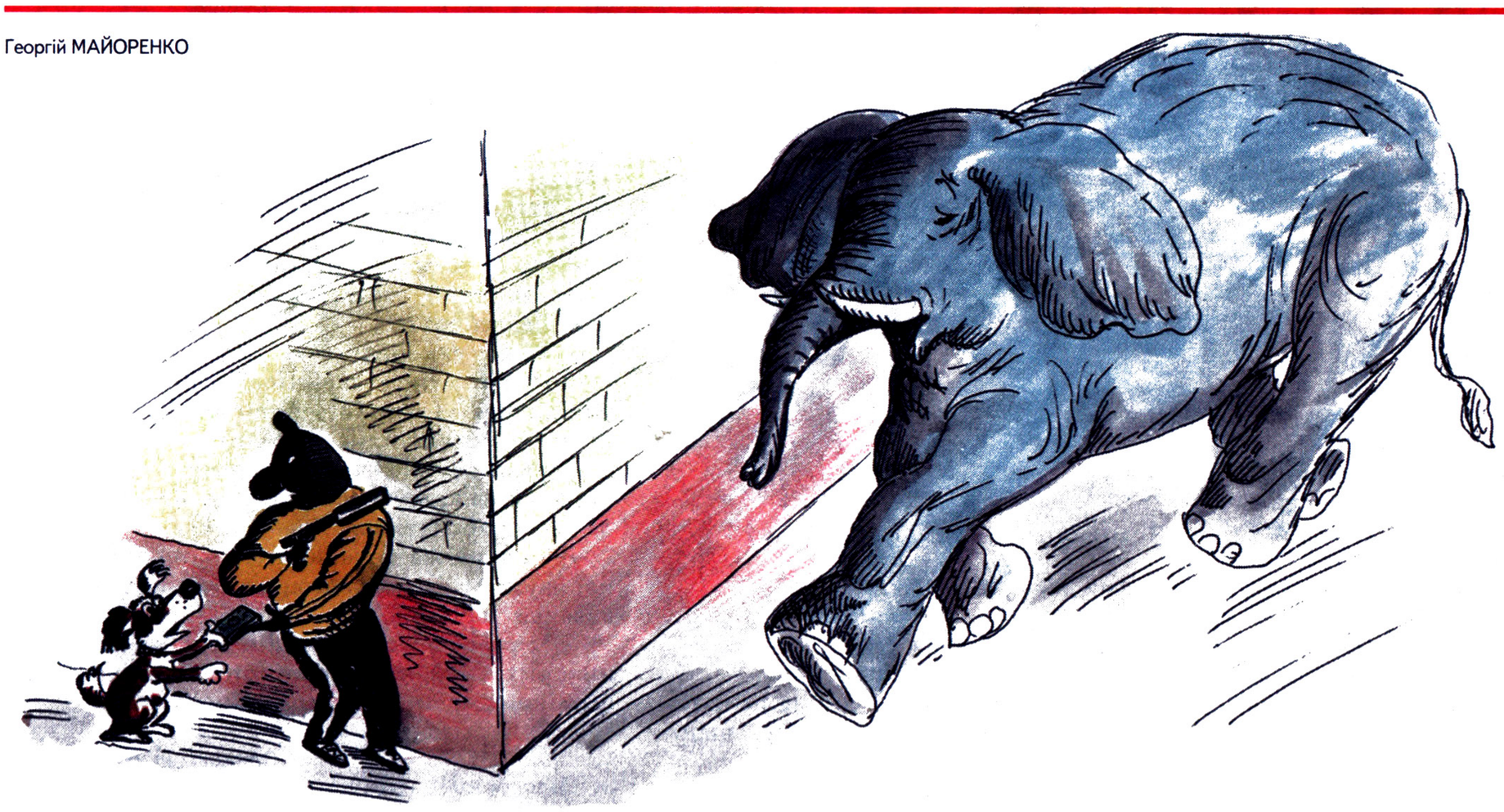

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

РУБАЇ — сокири.

ІДИЛІЯ — хода.

СИНОНІМ — небалакучий син.

ПЕРИПЕТІЯ — півень.

ВАРІАНТ — кухар.

ВОДЕВІЛЬ — вільний стиль плавання.

ГАЗЕЛЬ — газова плита.

БУЛЬВАРИЗМ — кипіння.

Оксана ВАСИЛЕЦЬ.
м. Славутич
на Київщині.

Міні-діалоги

— Яку роль відіграє страхування?

— Це найпростіший спосіб довести, що ваше життя чогось варте.

* * *

— Про що свідчить диплом?

— Про те, що у людини був шанс чомусь навчитися.

* * *

— Хто такий спонсор?

— Це людина, якій розлучитися з грішми набагато простіше, ніж пояснити, звідки вони взялися.

* * *

— Це правда, що хороші чоловіки на дорозі не валяються?

— Так, вони валяються на дивані.

* * *

— Чим відрізняється песиміст від оптиміста?

— Песиміст — це людина, яка вважає, що уряд її знову роздягнув, а оптиміст — що знову взув.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
смт Кіровське у Криму.

Володимир АДАМОВИЧ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Пройшов курс лікування від алкоголізму у власної жінки.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

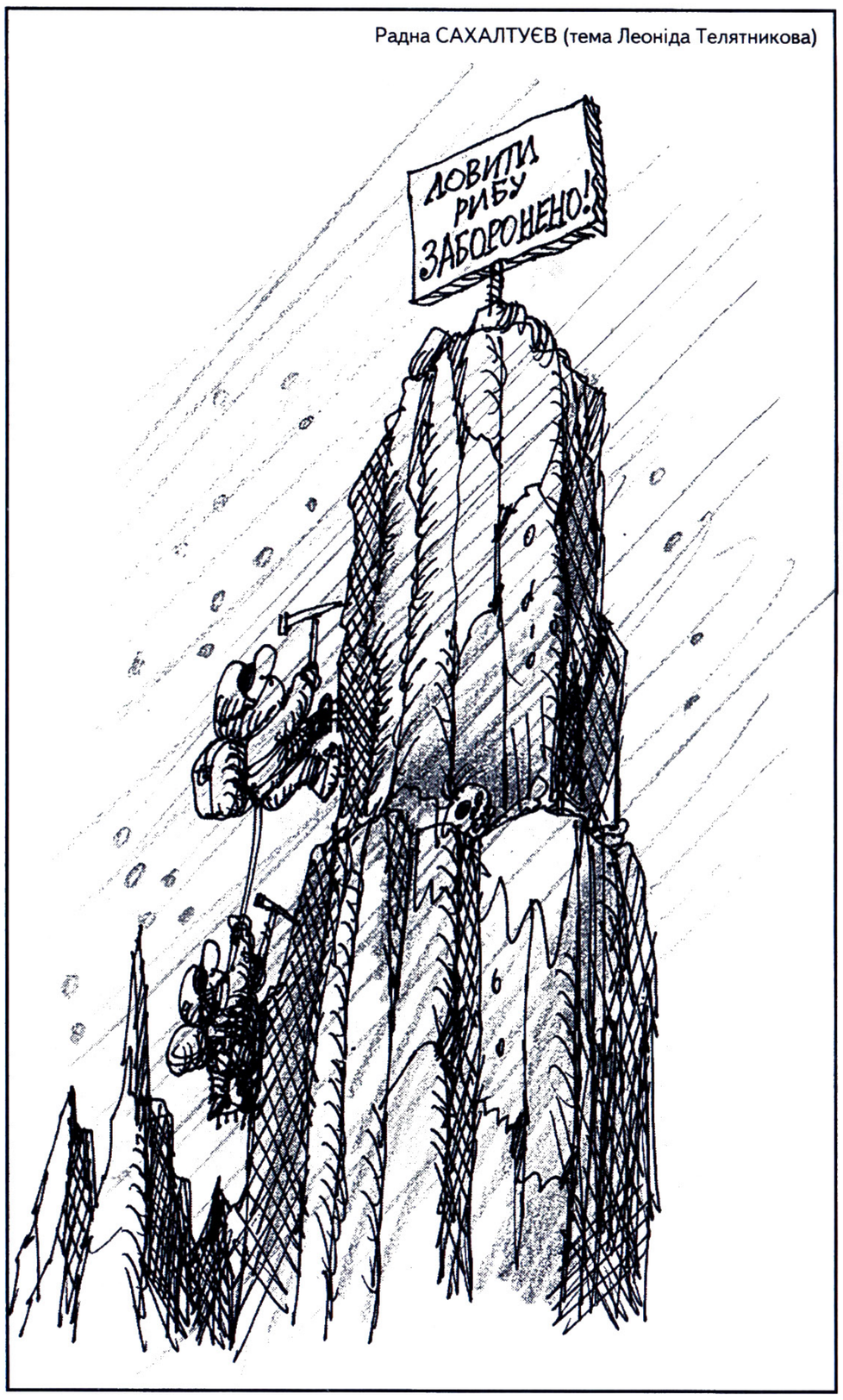

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Життя дороге. Ліки ще дорожчі.*
- *Голого короля можна побачити хіба що з такою ж королевою.*
- *Пекла поки що немає, зате чортів хоч відбавляй.*

Леонід КУЛИШ-ЗІНЬКІВ.

Олексій КОХАН

— Товаришу капітан! — ввалився Симоненко до райвідділу міліції. — Ось я вам іноземного шпигуна привів.

І затяг на мотузці зв'язаного чолов'ягу.

— Шпигуна? — аж підстрибнув черговий лейтенант.

— Так, товаришу капітане. Іноземного!

— Пробачте, громадянине, я лейтенант.

— Мені хоч генерал. Ось тримайте...

— А звідки ви взяли, що це шпигун? На перший погляд — звичайний собі наш громадянин.

— Громадянин, кажете? Наш? А чи знаєте ви, що він квиток у трамваї придбав?

— Ну, може, замріявся чоловік...

— Не кажіть, товаришу майор. Не повірю. До такого стану замріятись, щоб гроші платити? Де і надурняк можна проїхати... Та це й не єдина промашка цього шпика. Уявляєте, він розмовляв українською.

— Так живемо ж в Україні...

— Тю на вас, товаришу старший лейтенант. Та хто стане говорити українською на вулиці? Ну, в установі, по телевізору, ще як не йшло. А в побуті всі спілкуються «общепонятним язиком».

З минулого чи сучасного?

— Це ще не доказ. Що ще?

— Він у вишиванці,— змовницьки шепнув Симоненко на вухо черговому.

— Але ж вишиванка — це національ...

— Товаришу старшина! Сьогодні не день Незалежності... Навіть затяті націоналюги вишиванки лише на свої свята одягають.

— Ну, це вже дещо, але...

— Є ще, товаришу полковник. Коли трамвай раптово зупинився, він штовхнув мене... І потім... Вибачився...

— Не матюкнувся, не плюнув, а вибачився?

— Так точно, товаришу полковник!

— Лейтенант я.

— Та хоч генерал.

— Ну що, шпигуняко? Попався? — зловтішно усміхнувся черговий і витягнув з його рота кляп. — Розказуй, на кого працюєш?

І тут Симоненко і черговий почули такі слова, від яких на кактусі, що стояв на підвіконні колючки пообсипалися.

— Та який же це шпигун?! — під час короткої паузи у гнівному потоці слів «шпигуна» здивувався черговий.

— Та тепер я й сам бачу... А тоді був якийсь... ненормальний,— ніяково потоптався на місці Симоненко і шмигнув у прочинені двері.

Олександр НОСЕНКО.
м. Запоріжжя.

Микола КАПУСТА

АНТИ-РЕКЛАМА

Господар ресторану:

— Вже п'ять років, відколи я придбав це приміщення, не можу здихатися щурів. І що я тільки не перепробував.

— По-моєму, їх приваблює назва вашого закладу. Ну що це, їй-Богу, за назва — «Комора».

— А що ви пропонуєте?

— Назвіть ресторан «Титаніком».

Флоріан БОДНАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

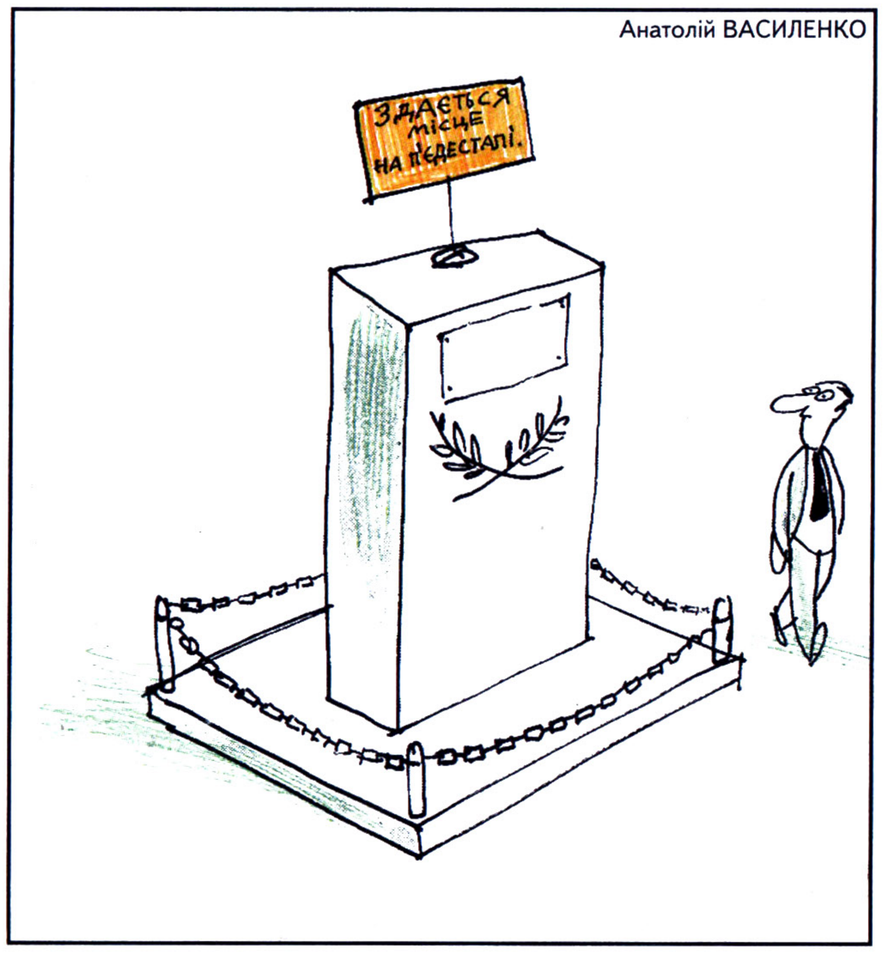

МОЛОДИМ УЧИТЕЛЯМ

Вам казали в інститутах
Ще й наказували,
Щоби ви своєї думки
Не нав'язували.
Якщо учень переплутав
Суфікс з префіксом,
Ви повинні уладнати
Спір консенсусом;

Якщо учень переплутав
Грішне з праведним,
То в історії це може
Бути й правильним;
Якщо учень виявляє
Профанацію,
Ясна річ, винити слід
Акселерацію;

Якщо Вовочка на вас
Заматюкається,
То це тепер плюралізмом
Називається.

Микола ПАЄВ.
с. Новофедорівка
на Миколаївщині

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А Зайця навіщо ввели у наш поважний суд?
— Щоб був один голос проти. Для торжества демократії...

Друже Перче! *Перед виборами Президента обіцяють підвищити зарплату працівникам соціальної сфери, стипендії студентам, пенсії. Я оце міркую: може, нам слід частіше обирати керівника держави? Тоді ж подібні підвищення будуть частіші.*

Роман ЗАЛИВАХА.
м. Ужгород.

І не тільки байки...

ЧИЯ БІДА?

Носорогові поспівчували, що в нього, бідолашного, кепсько з зором — недобачає він.

— Це ж біда,— зітхнули жалісливі.

— Біда,— охоче погодився Носоріг,— але, зважаючи на мою масу та вагу, це швидше ваша біда, аніж моя.

ПАРИТЕТ?

Осел конфіденційно радив Свині:

— Давай установимо паритет...

— Який? — подивувалась та. — Це щось про рівність сторін?

— Ага. Ти не кажеш мені, хто насправді я, а я в свою чергу віддячую тобі тим же — не кажу тобі, хто ти насправді.

ФІЛОСОФІЯ ВУЖА?

— Співчувайте крилатим, народженим літати, а ми, народжені повзати, всюди проліземо.

З КОРИСНИХ ПОРАД?

Виявляється, старі Черевики можуть послужити вам значно довше, якщо не купувати нових.

ОБОЄ РЯБОЄ?

— Ну й що ж, що держава? Дак вона ж мене, знаєш, як обібрала!

— Але ж і ти її обдурюєш.

— Еге, як не стараюся, як її не обдурюю, а й половини собі не повернув з того, що вона з мене здерла.

НА ВСЯК ВИПАДОК?

Працював Заєць в однім дуже важливім відділі лісової адміністрації Дрімучих Хащів.

Прийшов якось до нього Слон довідку брати.

— Може, ти й Слон,— розсудливо мовив Косий і з насолодою почухав лапою у себе за вухом. — Більше того, я думаю, що ти таки й справді той, за кого себе видаєш — Слон. Але це — візуально,— Заєць був дуже грамотний і навіть знав деякі іноземні слівця, в тім числі й латинські. — А насправді? Чим ти мені доведеш, що ти насправді той... як його, Слон? Напишу, що ти Слон, а на випадок чого — кому доведеться відповідати? Мені... Ні, ні, напишу я про всяк випадок, що ти інколи буваєш Слоном.

Валентин ЧЕМЕРИС.
м. Київ.

Міні-усмішки

СУМНІВ

Нападаючий футбольної команди запитує суддю на полі, який не призначив штрафного:

— То як, кажете, кличуть вашу собаку?

— Яку собаку? Немає у мене ніякої собаки!

— Як же це так? Сліпий — і без собаки?!

Володимир КИСЛЕНКО.
м. Житомир.

ГРОШІ Є!

Лікар каже новому українцю, котрий зламав руку:

— Доведеться вам накласти гіпс.

— А на біса мені, в нату-рі, гіпс? Мармур накладай! Я плачу!

Іван БУРЕЙКО.
м. Мелітополь.

АУ..!

По галявині на узліссі бігає перелякний чоловік із кошиком у руці і, розмазуючи по обличчю сльози, кричить:

— Ау..! Ау..! Ау..!!!

Підходять грибники:

— Ти чого репетуєш? Заблудився? Так ти на узлісся... Он дорога...

— Ау..! Ау..! «Ауді» вкрали у мене!

Леонід ТИШКЕВИЧ.
смт Баштанка на Миколаївщині.

НЕ ТРЕБА БОЯТИСЯ

На вулиці до молодого чоловіка підходить вродлива жінка.

— Вибачте,— каже вона,— але мені здається, що ви — батько одного з моїх діточок...

— Я?!. — дивується чоловік.

— Не хвилюйтесь,— заспокоює його жінка. — Я — вчителька.

Василь ВЕРБА.

НЕХАЙ ВЕЗЕ ВОЗНЮКУ!

Автошарж.

Карикатурист Василь Вознюк живе у Житомирі. Після служби у війську працював шліфувальником на Житомирському заводі «Електровимірювач». А з 1988 року вирішив шліфувати перо художника, працюючи у видавництвах. Сьогодні він головний художник Асоціації КВК (Клуб Веселих та Кмітливих) України, член громадської організації «Творче об'єднання мистецтв «Аполлон», дійсний член Міжнародної організації захисту свободи слова «Репортери без кордонів», Асоціації карикатуристів України, лауреат і призер багатьох міжнародних виставок і конкурсів карикатури...

А нещодавно у Житомирі відкривалася перша персональна виставка художника-карикатуриста. З чим ми його й вітаємо. Нехай і надалі так везе Вознюку!

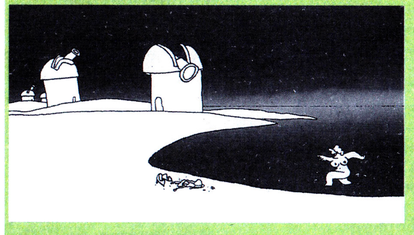

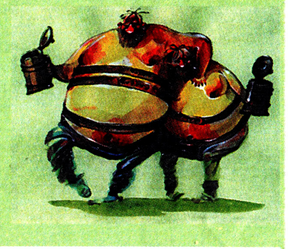

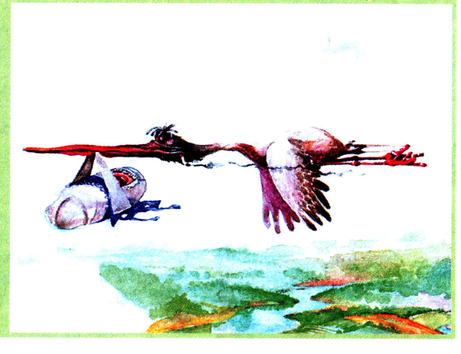

У НАС — ГОСТІ НА ПОМОСТІ

Ім'я Ганни Черінь стало добре відоме серед діаспори ще в 1974 році, коли в Америці вийшла книжка гумору «Хитра Макітра». Знають її шанувальники веселого слова і на Батьківщині. А нещодавно у київському видавництві «Юніверс» побачила світ книжка «Святі корови», до якої увійшли гумористичні оповідання з минулого, сучасного і майбутнього життя українців на рідних теренах і поза їхніми межами. На примірнику, подарованому нашій редакції, написано: «Славнозвісному «Перцю». З повагою і любов'ю, Ганна Черінь». Пропонуємо її гумореску з діаспорного минулого.

Казка про трьох дочок і трьох амбасадорів

Жила-була в нашім місті славна українська родина: тато, мама і троє дочок. Тато був дуже розумний електронний інженер, мама щосуботи викладала в рідній школі патріотизм; а дівчатка були дуже милі і з року на рік розцвітали. Батьки дуже втішалися своїми дітьми і ні в чім їм не відмовляли.

Якось старша доня Христина так заговорила до тата:

— Татусю, я в тебе щось попрошу — пообіцяй мені, що дозволиш!

— Думаю, що дозволю,— погладив її тато по голівці,— але спершу мушу знати, що ж ти хочеш: цукерок, ляльку чи нову сукню?

— О тату, який ти смішний! Я вже не бавлюся ляльками і не їм цукерок, бо від них можна потовстіти. А сукні я сама собі купую. Знаєш, татку, я вже виросла — і хочу одружитися...

— Що?! — аж підскочив тато. — З яких це пір діти стали заміж виходити?! Ти ще мала!

— Мені якраз стільки літ, як було мамі, коли вона з тобою одружилася.

Тато зажурено сів на канапу й похилився... Так, літа ідуть... І коли вона виросла?!

— Ну що ж, такий закон життя. Треба цю справу добре обдумати, і якщо хлопець добрий і, звичайно, з козацького роду, то, може, щось і вийде.

— О тату, він дуже добрий хлопець!

— І українець?

— Ні, він швед. Але ж ми вивчали в народній школі, що українці теж мають шведську кров і що в нас навіть прапор таких кольорів, як у шведів...

— Хто це тебе такої історії навчив!?

— Та ж мама.

— От я вже їй покажу! Ні за що не віддам тебе за клятого варяга! Краще вже швець, ніж швед! — лютував тато і гатив кулаком по канапі. Добре, що хоч по м'якім рук не побив...

— Але ж, тату,— зітхнула Христина,— невже ти забув, що таке любов? Як би тобі було, коли б тобі не дали одружитися з мамою?!

— Може б, і краще було,— пробурмотів батько, а вголос сказав: — Звичайно, любов — небезпечна хвороба. Іди запитай маму, вона тебе зуміє відмовити.

З мамою було легше. Вона високо ставила любов.

— Якщо тато згодний, то я і не перечу.

Христина побігла до батька:

— Тату, мама казала, що вона дозволяє, якщо ти згодний.

— Уже згодилась? Ану, клич її сюди.

Почалася війна, що протривала цілих п'ятнадцять хвилин і закінчилась перемир'ям з такою аргументацією:

— Ну почекай: нема, як то кажуть, біди без добра. От як ми матимемо вільну незалежну державу, не треба буде шведського амбасадора шукати — вже й маємо. А чи ж не добре мати дочку за шведським амбасадором?! І жити будуть у самісінькім Києві!

Справили гучне весілля, і стала Христинка Кірстен. Поменшала наша громада на одну українську душу.

Пройшов рік. Підходить до батька підстарша дочка, Ганя:

— Татку, я в тебе щось хочу попросити...

Тато, зроду розумний та ще й інженер, одразу здогадався:

— Заміж хочеш?

— Так... Тату, він такий гарний, такий гарний... Він, як Ромео, як Валентіно, як Маріо Ланца...

— Італієць!!! Ні за що! Он уже одна вийшла за шведа...

— Але ж, тату, Тоні зовсім не швед...

— Але чужинець! І не думай...

Ганя пішла в наступ:

— А чого це Христині можна, а мені — ні? Вона була перша, треба було її тримати! Я маю, як кажуть у суді, прецедент!

Ну коли вже мова пішла про суд, довелося згодитися. Врешті, як буде у нас вільна держава, то й італійського амбасадора потрібно. Так відбулося друге весілля. Тепер Ганя зробилася Джиною і вже колише маленьку доню Лолу-Бриджиду.

А тато з мамою, відбувши належну жалобу, знову почали в український світ показуватися; мама і далі викладала патріотизм у суботній школі, а тато керував партією нездоланних традицій Старо-Жаботинського повіту.

Настав їм час вивозити на дебют найменшу доню Олену. Ескортом її був, правда, чужинець, бо свого не пощастило підібрати: той куций, той вусатий, той бородатий, а той задорогу ціну правив. Олені наказали, щоб голосно зі своїм ескортом не розмовляла, щоб не дізнались люди, що чужинець.

— Таж ніхто і так би не пізнав, бо наші хлопці теж тільки по-англійськи говорять.

— Але зате хоч розуміють рідну мову.

— Збишек теж розуміє, коли говорять помалу...

— Ну, ви вже краще помовкуйте...

Молодята послухались. Цілий вечір шепталися, а коли батьки на честь своєї дочки замовили шампанське, Оленка підняла чарку і сказала:

— Вип'ємо за наші заручини. Благословіть нас, мамо й тату.

Так відбулось і третє весілля. А через деякий час Оленка стала Гельцею і народила близнят: Скота і Стенлі. Наша громадка втратила трьох.

— Не журися, чоловіче,— втішала мама батька,— тепер уже маємо і польського амбасадора. Треба з усіма сусідами в мирі жити.

— Так-то, так, але якщо в нас будуть самі амбасадори, хто ж нам ту вільну Україну виборе?!

На цім би й казці кінець.

Але вбігає якось до мене захекана баба Мокрина, наше ходяче інформбюро.

— Чули?!

— Ще ні, але зараз почую.

— Гордійчуки розвелися!

— От тобі й на! Це ж, певно, через дочок так посварилися, що далі й жити вкупі не можуть! Подумати тільки — три дочки, і всі три за чужинцями... Бідні вони, ото ж тепер сумують, що лишилися самотніми на старші літа...

— Де там сумують! — свиснула баба Мокрина. — Якби-то! Обоє одружуються: він із японкою, а вона — з мексиканцем.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Як я поживаю? Та... трохи краще, ніж Петро.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Василь ВАСИЛАШКО

* * *

Будяк, занесений на гору вітром,
Гадав, бундючний, що багато важив,
І тільки здутий, знизу він помітив,
Що то горі вклонялися поважно.

* * *

Нас мирять ті, що б'ються на межі,
Вчать добачати ті, що недобачили,
Як злодій випхався у сторожі,
А палія пожежником призначили.

* * *

Коли ти кажеш, що усі крадуть,
Коли ти кажеш, що всі люди п'ють,
Коли ти кажеш, що й нечесні всі,—
То й ти такий. Ти — ні? Тоді — не всі.

* * *

Як злий в обіймі буде лізти,
Не піддавайтесь на спокусу,
Бо він наблизиться на відстань
Не лиш цілунку, а й укусу.

* * *

Намалюють тобі роги,
Ще й приставлять бивні.
Потім стануть і сміються:
— От людина дивна!..

* * *

Живемо — мов співаємо,
Як слів не пам'ятаємо,
Сумна картина ця:
Початок пісні знаємо —
Не знаємо кінця...

Олексій КОХАН

— Пане директоре! Ваші підлеглі послали мене до дідька лисого!
— То чому ви до мене прийшли?!

Друже Перче!

Гадаю, що варто хоч тимчасово припинити роботу приймальних пунктів металобрухту. Бо весь «безгосподарський» метал за останні роки вже зібрали до останньої гаєчки. Тепер взялися розкурочувати залізничні колії, цупити хрести з кладовищ, обрізати дроти електролінії... Мій Рябко від своєї алюмінієвої миски ні на мить не відходить. А біля кожної «залізяки» в країні Рябка не посадиш...

Іван ХОЛОДНИК.
м. Харків.

Олексій КОХАН

Андрій САЄНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Головне — техніка безпеки!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— У цього клієнта склероз, візьми з нього плату ще раз!

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Валерій ЧМИРЬОВ

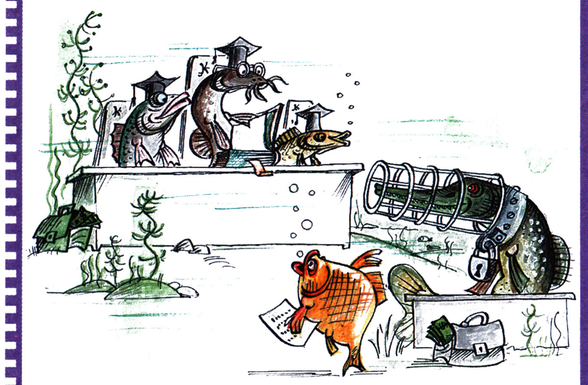

— За наполяганням адвоката Карася, підсудна Щука відпускається йому на поруки.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Діду, а якщо рак дорогу переповзе, то це на удачу?

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Зізнайся в розбійницькому нападі — і я тобі цукерку дам!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

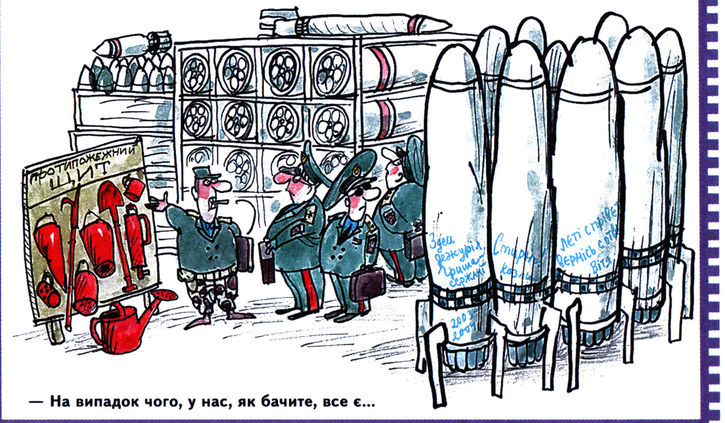

— На випадок чого, у нас, як бачите, все є...

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

ЛІНИВИЙ

Опівночі злодій зустрів перехожого і каже:

— Показуй, що маєш у кишенях?

— Крім пістолета, нічого не маю.

— Лінивий.

— Чому?

— З пістолетом міг би і заробити.

РОБОТА ВЧИТЕЛЬКИ

— Тебе тато сварить за двійки?— питає вчителька учня.

— Ніколи.

— Чому?

— Бо він добре знає, що це ваша робота.

Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

СХОЖЕ

Загс, весілля, стоїть багато машин, навколо натовп людей. Неподалік проходить чоловік з маленьким хлопчиком.

— Тату, тут когось переїхали?

Батько в задумі:

— Ну, можна й так сказати...

Михайло ДОНЕЦЬ.

м. Кам'янка
Черкаської області.

ЛЕДАЦЮГА

Хлопчик прокидається серед ночі і скиглить:

— Мамо, принеси води... Принеси...

— Сходи сам і напийся...

— Ну, мамо...

— Не скигли, а то візьму пасок і... одержиш ти в мене!

— Ну от підеш за паском і водички принесеш...

Володимир КИСЛЕНКО.

смт Велика Багачка
на Полтавщині.

Народні усмішки

НАВЧИВ

У парку двоє приятелів вигулюють собак

— А я свого коллі навчив на роликових ковзанах кататися.

— Коллі? Це ж бульдог!

— Та ні, коллі, просто він ще гальмувати не навчився.

Іван ГРУЩЕНКО.

м. Житомир.

ЕКЗАМЕН

«Новий українець» вирішив одержати права. Приходить на екзамен з водіння.

Інспектор:

— Прошу, сідайте в машину.

Той сідає.

— Все, можете вилазити, ви екзамену не склали.

— Чо раптом? Я ж, в натурі, ще й не рушав.

— Гаразд. Спробуйте ще, але я гадаю, що це безнадійно.

«Новий українець» зверхньо дивиться на інспектора, потім б'є поперед себе по спинці сидіння водія.

— Шеф, ну давай, рушай уже...

Олександр МАКАРЕВИЧ.

м. Балта
Одеської області.

ДОЗВОЛИВ

На прийомі у кардіолога:

— Скільки ви випиваєте в день?

Чоловік:

— Чотири пляшки пива.

— Як? Я ж дозволив тільки дві!

— Терапевт теж дозволив тільки дві.

Віра КОТИК.

смт Літин
на Вінниччині.

Народні усмішки

ПРИЙМАК

— Ти скільки років відсидів?

— П'ять.

— Намучився?

— Не зовсім. Я до тюрми жив у приймах...

МОЖЕ І БІЛЬШЕ

— Миколо, ти ходив вчора на рибу?

— Ходив.

— Що впіймав?

— Щуку.

— Велику?

Микола розводить руки і показує.

— Не може бути!

— Чому? Може, була й більша, та рук уже ширше не розведу.

БАЧИЛА

— У тебе нова сусідка?

— Так.

— Ну і як?

— Зовсім не має культури. А язика має — о-го-го!!!

— Звідки ти знаєш?

— Бачила.

— Коли?

— Як свого їй показувала.

ШУМ

— Що то за шум був позавчора у хаті Петренків?

— Казали, що слабка половина била сильну половину.

Іван МАРТИШ.

ВІТАЄМО НАРОДНОГО АРТИСТА, ЛАУРЕАТА ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ ім. Т. Г. ШЕВЧЕНКА АНАТОЛІЯ ПАЛАМАРЕНКА З ПЕРШИМ 65- літтям!

НА ЯРМАРОК!

Анатолій Паламаренко на сцені — це свято. Це зустріч із справжнім мистецтвом. Навіть якби ведучі концертів не казали: «А зараз зустрічайте Народного артиста України, лауреата Державної премії імені Тараса Григоровича Шевченка Анатолія Паламаренка», а просто назвали його ім'я без титулів, реакція була б однаковою — злива оплесків.

Ось він стоїть перед глядачами. Й слова не сказав. А ті — вже урочисто усміхнені.

«Ще й сіріти надворі не починало, а під дверима, мов з гучномовця:

— На ярмарок! Уставайте!

І слухачі — вже не слухачі.

Вони вже на майдані, який «захряс гарбами, возами, бідами, кіньми, коровами, вівцями, волами, телятами, горщиками, мисками, курми, вовною, лантухами, хмелем, смушками, матерією, чобітьми, цукерками, пряниками, квасом, пивом...»

Хто не знає, як заворожує Анатолій Нестерович усіх ярмарковим огромом! І все це на одному подиху. Ніби у грудях артиста — міх повітря.

Не стихли оплески, а Паламаренко випалює далі: «І все це дихає, курить, говорить, кричить, лається, мукає, мекає, ірже...»

І глядацька зала вже там, на ярмарку, разом із славетним Остапом Вишнею і Анатолієм Паламаренком.

Якби Остап Вишня міг послухати у виконанні Анатолія Нестеровича свої твори, то не сумніваюся, що приязно обійняв би його і сказав би такі слова, які міг сказати лише він. І були б вони теплими і сердечними.

Зрозуміло, що не відразу став А. Паламаренко визнаним Майстром. Коли за два роки до початку вітчизняної війни у сім'ї Єлизавети Оксентіївни і Нестера Тимофійовича Паламаренків народився хлопчик, ніхто не говорив: «Буде великим артистом!» І коли у повоєнному Макарові на Київщині пас корів, односельці теж не здогадувалися, що батіжком цьвохкає не просто Толя, а майбутній народний артист.

А ось коли пішов до школи — отам учителі запримітили в ньому божу іскру до художнього слова.

— Артист! — нарешті сказали макарівці.

Та шлях на велику сцену був не простим. Рік провчився у Білгород-Дністровському культосвітньому технікумі, закінчив Київський театральний інститут, працював професійним актором у Хмельницькому драматичному театрі ім. Петровського...

З творами Остапа Вишні, Степана Руданського, Павла Глазового та інших гумористів виходив на велику сцену в той час, коли тут «володарював» Андрій Сова. Та глядачі відразу помітили у молодому митцеві щось неповторне, «паламаренківське».

Він не хапався за «самогральні тексти». Для його таланту потрібна була дія, образи, драматургія. Титанічна робота над словом, вимогливість до тексту, який би підносив дух людини, її гідність, неперевершена акторська майстерність принесли йому славу і любов не тільки шанувальників сатири і гумору. В його виконанні стає неповторним слово Тараса Шевченка, Олександра Довженка, Олександра Олеся, Дмитра Павличка, Бориса Олійника...

В душі Анатолій Паламаренко — поет, а ще філософ і борець.

З роси і води Вам, Анатолію Нестеровичу!

Михайло ПРУДНИК.

З ОПОВІДОК, РОЗКАЗАНИХ АНАТОЛІЄМ ПАЛАМАРЕНКОМ У РЕДАКЦІЇ ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ»

У голодні роки колектив театру імені Івана Франка попросив Амвросія Максиміліановича Бучму піти до міністра харчової промисловості, аби той підсобив продуктами. Бучма вирішив взяти з собою і Миколу Яковченка:

— Колю, ти тільки там щось придумай, щоб міністр нас пригостив.

Прийшли. Міністр їх радо зустрічає. Амвросій Максиміліанович якраз геніально зіграв роль Задорожного в «Украденому щасті».

Сіли за стіл. Бучма з одного боку, Яковченко з другого. Міністр похвалив їхній театр.

— Ну, розказуйте, що вас привело до мене?

Поговорили про харчі.

— Я думаю, що допоможемо,— пообіцяв він.

Розмова закінчується, треба дякувати, вставати і йти. Бучма гарячково наступає на ногу Миколи Федоровича. І той раптом урочисто каже:

— А у мене сьогодні день рождєнія!

Ну тут і Бучма, і міністр попідхоплювалися, обіймають його, цілують.

Знайшлась і чарка!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Валерій ЧМИРЬОВ

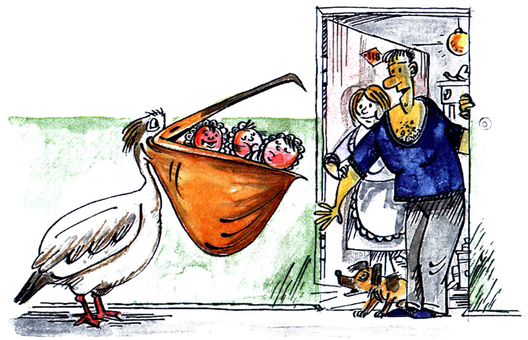

— Я сьогодні підміняю Лелеку...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

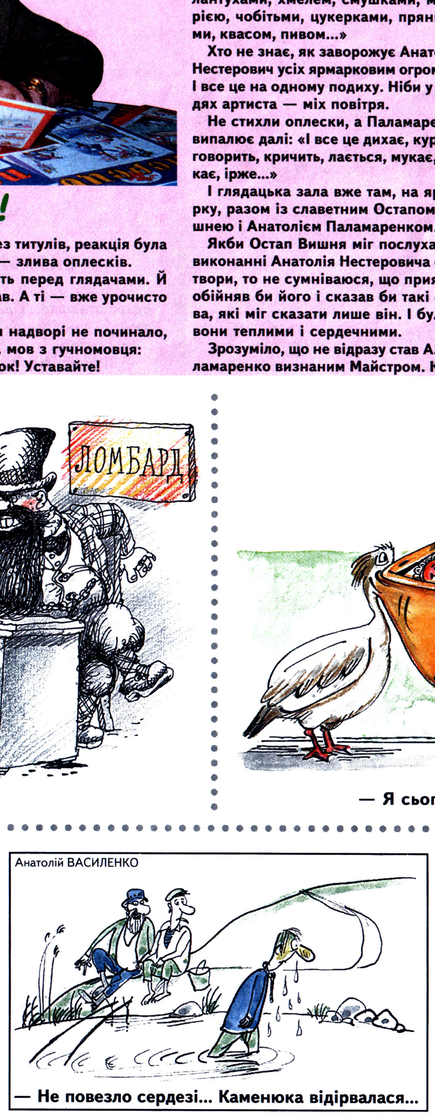

— Не повезло сердезі... Каменюка відірвалася...

Владислав ШИРЯЄВ

— Прошу заповнити реєстраційну картку!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

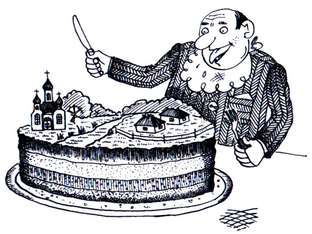

ІРОНІЗМИ

❋ Живе на всі сто, але за чужий рахунок.

❋ Про вас ніколи не забудуть, якщо ви – боржник.

❋ Ніхто не приділяє нам стільки уваги, як вороги.

❋ Коли збирається в дорогу правда, брехня вже попереду біжить.

❋ Заява до суду: «Сусід сказав правду про мене – я вимагаю компенсації за моральний збиток».

❋ Діти непомітно ростуть, а батьки помітно старіють.

❋ Листа до коханого закінчила погрозою: «Навіки – твоя!»

❋ Стирається грань між подарунком і хабарем.

❋ Прізвище –у паспорті, ім'я – в мистецтві.

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

Студентський гумор

ЕКЗАМЕНИ

Троє абітурієнтів складають вступні іспити. Один вступає до вузу по великому блату, другий просто по блату, третій — без блату.

Питання першому:

— Над якою країною було вперше зірвано атомну бомбу?

— Над Японією,— відповідає той.

— Відмінно!

Другому задають те ж питання і додаткове:

— В якому році?

— У тисяча дев'ятсот сорок п'ятому!

— П'ятірка!

— Третьому — ті ж питання і додаткове:

— Над яким містом?

— Хіросімою.

— Скільки людей загинуло?

— Двісті дев'яносто чотири тисячі,— не здається абітурієнт «без блату».

— Назвіть імена загиблих...

Микола КОЛОДНИЦЬКИЙ.
м. Ямпіль на Вінниччині.

ПІДРОБИВ

Зустрічаються два студенти після канікул:

— Десь відпочивав?

— Ні, вирішив на будові трохи підробити.

— І що робив?

— Цеглу тягав, розчин тягав, керамзит тягав...

— А пісок тягав?

— Ні, на нього дуже важко було покупця знайти.

Зінаїда КОЛУМБЕТ.
с. Гореничі на Київщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Кажуть, у цьому селі ще гетьман Мазепа зупинявся...

— Так... Давненько було тут велике начальство! Дорога нікудишня.

Сергій РЯБОКОНЬ

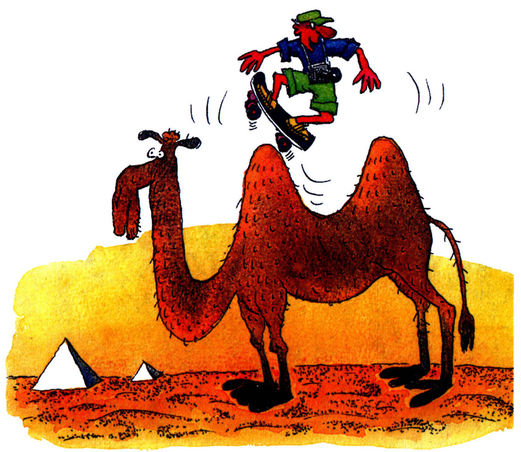

ВІТАЄМО

нашого давнього автора, письменника Василя Івановича КРАВЧУКА з першим 75-літтям

Гей, радіє вся Ізяславська земля —
Вона ж має он якого Василя!
Й сам Ізяслав, достославний, древній град,
Звісне діло, теж такому факту рад.
І радіє славна Кіндратка, село,
Що такого Василя усім дало!..
Хай же буде щасно, ясно на віку
Сину Івана — Василеві Кравчуку!

А не горлай!

Горлала Курка про своє —
Яєчко, бач, у неї є.
А Тхір довідався про це
І з'їв ту курку і яйце.

Хто прочитає байку цю,
Хай співчуває він яйцю.
А курці...
Тут хоч смійсь, хоч плач:
Якщо дурне, не кудкудач...

Не виправдав довір'я

— Нащо гоните собаку?
Він же хату вам стеріг.
— Цю противну звіриняку
Й задушити вже не гріх.
Скільки років, як для друга
В буду харч йому носив,
А він, клятий ледацюга,
Так нікого й не вкусив!

Міні й Максі

У конторі зведення в порядку,
А на іменинах — свіжина.
Задушилось міні-поросятко,
А списали максі-кабана.

Гордійова гордість

Серед шоферів з півгодини
Хвалився досвідом Гордій:
— Розбив я, хлопці, дві машини,
Я сам, як бачите, живий.

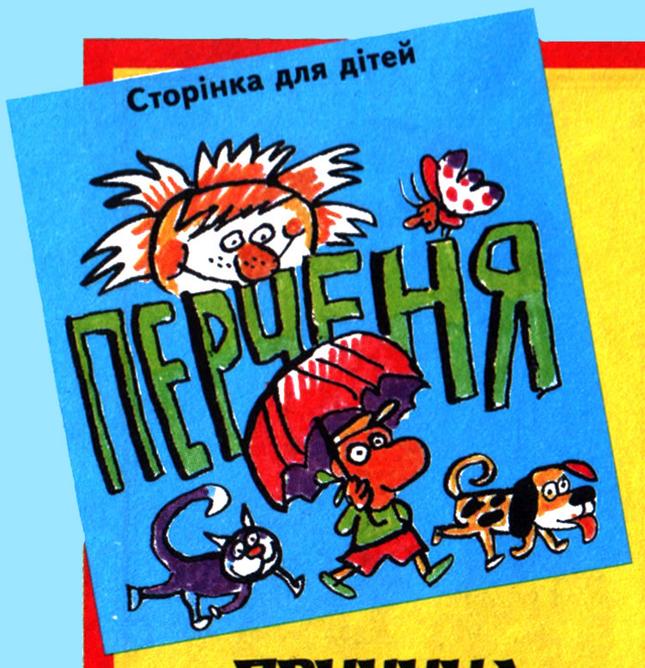

ПРИЧИНА

Вчителька:

— Миколо, а чому це ти зі мною не вітаєшся?

Миколка:

— Маріє Іванівно, так каніку-ли ж!

Віктор ВОВК.

НЕ РОЗЧИНЯТЬСЯ

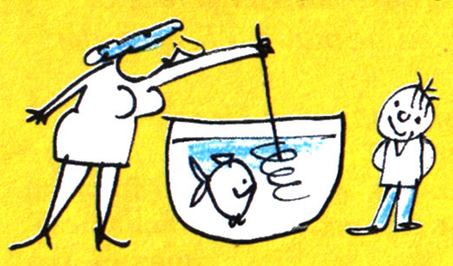

— Славко, що не розчиняєть-ся у воді?

— Риба, Галино Петрівно.

Роман КРИКУН.

м. Сокаль.

Скоромовки

❄ *Скоромовка правду бовка, та до того ж ще і ловка.*

❄ *Успіх — усміху, усміх — успіху.*

❄ *Повз всі пости він міг повзти, ото якби з ним повз і ти.*

❄ *Прискакали на бал коні й посідали на бал-коні.*

❄ *Ой, до чого любо Лю-бі у комп'ютерному клу-бі.*

Григорій ГАРЧЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

КРОСВОРД

Той, хто правильно розгадає кросворд, у виділеній вертикалі прочитає ще одну, давню, назву серпня.

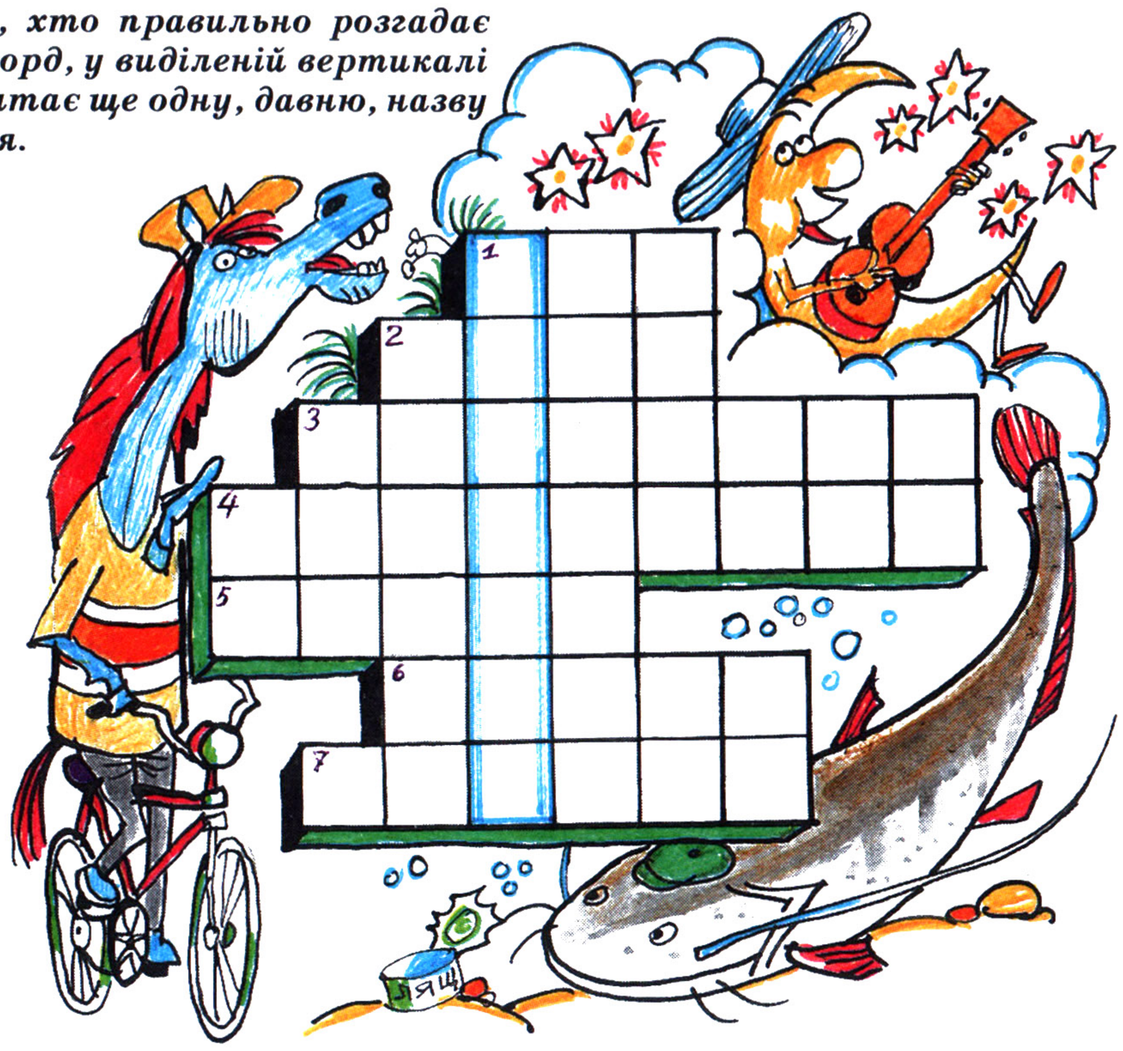

1. Вусата риба. 2. Хоч на чотирьох ногах, але теж спотикається. 3. Улюблена рослина коней. 4. Іде — стоїть, стане — впаде. 5. Без чого не може бути бублика? 6. З неї слова не викинеш. 7. Без рук, без ніг, з рогами, а ходить попід небесами.

Склав П. ПИШКО.

ПРОДАВАЛА МИШКА ДИНІ

Мишка-шкряботушка
Рано встала нині
Й не базар побігла
Продавати дині.

Котики і киці
Дині купували
І смачні цукерки
Мишці дарували.

Мишка посміхалась,
Дякувала щиро,
Всім давала здачу —
Пиріжки із сиром.

Ліна БІЛЕНЬКА.

м. Київ.

Українська народна казка

Зажурився десь якийсь-то цар. Звелів усім розвеселяти його різними побрехеньками.

— Тільки,— каже,— щоб там зовсім правди не було.

Зібралося панство брехні казати. Але один одному заздрять. Хоч яку берхню хто розкаже, а вони: «Правда! Може таке бути!»

Тоді знайшовся один селянин.

— Я,— каже,— можу справжню брехню розказати.

— Ану, яку!— засміялися пани.

— Було це, коли ще з батьком хазяювали. І була у нас нива за тридцять верстов від села. Пішли ми косити, а хліб забули. Сім днів і сім ночей косили без їжі. У неділю прийшли додому. Мати якраз галушок наварила. Сіли ми біля порога. А я на камінь. Схопив я галушку. Вона ж така гаряча була, що крізь мене проскочила, крізь той камінь пройшла і аж на сім сажнів у землю ввійшла!

Послухали пани і кажуть:

— Може бути таке!

А наступного дня знову гукають його брехні казати.

— Був у мене колись собака. Пішов я з ним на полювання. Погнався він за зайцем і ковтнув його. Тільки задні лапи видно. Тоді я засунув собаці руку в роті вивернув, наче рукавицю. Після того ще сім років з цим хортом на полювання ходив.

І цього разу пани кажуть:

— Може таке бути!

Прийшов селянин і на третій день до царя. Пани усміхаються. Мовляв, нічого в тебе, чоловіче, не вийде. Ми мудріші і то не могли ловко збрехати.

А селянин глянув на них і каже царю:

— Оцей пан позичив у мене сто тисяч,— показує на одного,— А оцей — п'ятдесят, а он той сто п'ятдесят...

І отак усім кругленьку суму назвав...

— Це правда?— запитує цар. А панам не хочеться признавати, що селянин краще за них збрехав і кричать:

— Правда, правда!

— Ну, коли правда, то заплатіть,— запропонував селянин і на царя дивиться.

— Так, платіть, платіть,— закивав головою цар. — Борг треба повертати.

А селянин забрав гроші та й пішов собі додому.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Друже Перче!

Хто сказав, що у нас усе дорожчає? А ти, Перче, приїдь, приміром, на нашу славну Черкащину — побачиш диво. Коли вартість пального і продуктів харчування невблаганно зростає, закупівельна ціна на молоко знижується й знижується. У червні селянам за літр молока платили 60—70 копійок. Хіба це не здирництво молокопереробних підприємств? Якщо так триватиме й далі, то будуть вони незабаром «виробляти» молоко з імпортних сухих сумішей.

О. ТКАЧЕНКО.

смт Чорнобай.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Георгій МАЙОРЕНКО

— А за прогнозом обіцяли опади...

Володимир АДАМОВИЧ

Іван САВЛЮК

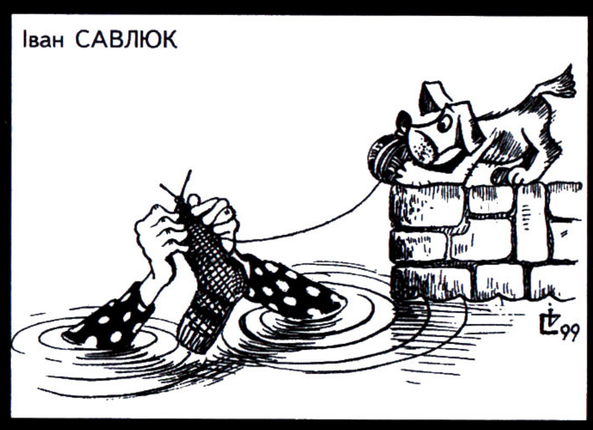

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Стійте! Відвідувачів до хворих пускаємо лише в білих халатах!

Олексій КОХАН

Іван САВЛЮК

Смішинки

СУПЕРЕЧКА

Дві дівчини сперечаються:

— Та на твоєму фоні я виглядаю просто-таки красунею!

— О! Бачиш, чого тільки сам мій фон вартий! Все навколо покращує!

УДАЧА

Ах, люба подружко! Мій чоловік — це моя найбільша удача в житті! Я так вдало з ним розлучилась!

УРОЖАЙ

Двоє на городі працюють аж піт градом котиться.

— Оце картопля вродила цього року!

— Що правда, то правда. Третю ніч на одному городі копаємо!

ПРОПАЖА

В відділенні міліції:

— У мене пропав чоловік, допоможіть знайти!

— Гаразд. Які в нього прикмети?

— Ну, не знаю... нічого начебто особливого, такий же дурень, як і всі інші...

Надія СЕМЕНА.

м. Київ.

Життя покращується, але в гірший бік... Не будемо гадати, як прореагував би у ситуації, про яку піде мова далі, степовик, а галичанин сказав те, що сказав: життя покращується, але... в гірший бік. Я почув це симпатичне безглуздя, будучи свідком соціологічного опитування, від львів'янина Богдана Бабусяка. (Прізвище трошечки змінено, позаяк соцопитування передбачає збереження інкогніто). Так ось, котрогось дня поштарка принесла до Бабусякової квартири дуже сильного листа. Кажу «сильного», бо яким же він міг бути інакшим, якщо дружина пана Богдана, прочитавши, втратила мову, і тільки рясні сльози говорили, що вона не втратила пам'яті. А йшлося в листі про «орієнтування на затримання» її чоловіка «у зв'язку із злісним ухиленням від виконанням рішення суду...»

Спочатку пані Бабусяковій полізли до голови дикі підозри, що її Бодя «має на стороні байстрюків» і, отакий мерзотник, не хоче платити аліментів. Врятував жінку від апоплексичного удару наступний рядок, у якому йшлося про «значну заборгованість перед державою», за яку її чоловіка слід «доставити приводом». Ця роль покладалася на Залізничний райвідділ міліції.

У сім'ї зайшла непорадна година. Але ніхто не знав, що ж такого натворив Богдан, що аж дійшло до «орієнтування на затримання». Банків не грабував, винний був лише троячку колезі Влодкові Карому (прізвище точне — його не соцопитували), наркотиків і фальшивої горілки не виготовляв, не бився біля пам'ятника королю Данилу і в інших охоронних зонах... На сімейній раді вирішили за найкраще «піти, здатися і покаятися, що пом'якшує подальшу долю».

Виявилося, що каятися не треба. Як з'ясувалося, пан Бабусяк пару років тому власним автомобілем

проїхав на жовте світло світлофора. Цього він не взяв до уваги, але про порушення правил дорожнього руху був складений акт і розглянутий виконавчою службою Залізничного райуправління юстиції. Тоді й «припаяли» Бабусякові «значну заборгованість перед державою» розміром 8 (вісім) гривень і 50 копійок.

Почулося полегшене зітхання і струм щастя пронизав Бабусякову душу, ніби він утік із полону од афганських душманів. Але саме це порівняння додало відчуття прикрості — як же це так, за 8,50 отак лякати рідних людей, знущатися з них?! Обуреному панові Богдану, який до цієї хвилі не знав про свою антидержавну діяльність, пояснили, що уже два роки з ним регулярно листуються, але... листи надсилають на якісь інші адреси, а не на його власну.

На цьому можна було би поставити остаточну крапку. Але хочеться оприлюднити думку, яка лізе не тільки в мою голову: а чи не є Богдан Бабусяк потерпілою стороною, чи не йому повинні заплатити гроші за моральні збитки? І не за рахунок держави, бо й вона теж терпить наругу, а з кишені чиновників. Тим паче, що подібної «дуристики» нині — хоч греблю гати.

Але й це ще не місце для крапки. Аби захистити себе від повсюдного і щоденного чиновницького шалу, добре, мабуть, не писати скарг, бо на них нині ніхто не реагує, а вже сьогодні почати творити книгу власного алібі. І регулярно, без вихідних, фіксувати в ній своє життя-буття. І коли на твою адресу раптово надійде «орієнтування на затримання», ти будеш знати, що йдеться не про позашлюбних нащадків, не про пограбування трамвайного кондуктора, не про... А втім, може, саме за це і братимуть вас, бо десь переплутають папки, адреси, прізвища... Та мало що можна переплутати!

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ІНОЗЕМНИЙ

— Ви мене вилікували від клептоманії, це так, але тепер я ніяк не можу звести кінців з кінцями.

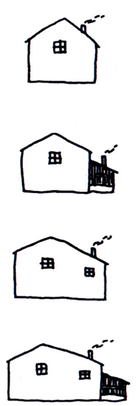

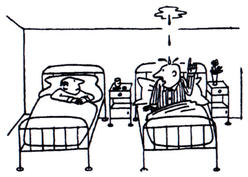

— Думаєш, це і є водолікування?

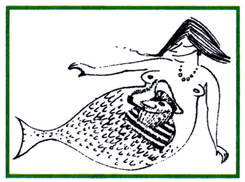

ПОХВАЛА

Дружина повернулася з гостей і розказує чоловікові:

— Вечірка була чудова! Господар, пан Браун, попросив мене проспівати якийсь романс, і я погодилася.

— Правильно зробила! Я взагалі не переношу тих Браунів!

НЕМА

— Друже, позич два долари.

— Нема.

— Ну то один.

— Нема.

— А скільки в тебе є?

— П'ять доларів.

ЛОЖКА ДЬОГТЮ

Лорд Вінтер похмуро п'є віскі. Лорд Гаррісон питає його:

— Що з вами сталося?

— От маю все, про що може мріяти чоловік,— зітхає лорд Вінтер,— удосталь грошей, старовинний замок і дуже молоду дружину!

— То в чім же справа, приятелю мій?

— Дружина повернулася з Парижа на тиждень раніше.

УТОЧНЕННЯ

— Чарльз прийшов записуватися на шоферські курси і попереджує інструктора:

— Мені ні до чого вчити все, бо прав водія потребую тільки для того, щоб возити дітей до школи і назад.

ВІРНА ПРИКМЕТА

— Вибачте, чи ви, бува, не Ганс Брокман?

— Так. А ви звідки знаєте?

— Та дуже вже на нього схожі.

ЗА УМОВИ...

— Ральф, а коли б ти знайшов мільйон марок,— повернув би їхньому хазяїнові?

—Якби їх загубив бідняк,— одразу ж повернув би.

ЯК ЖЕ ТУТ НЕ ВІРИТИ?!

— Розо, ти віриш у сни?

— Абсолютно! Якось приснилося, що я в театрі. Прокинулася — а воно й справді так.

Підготував Д. МИТЮК.

Георгі ХРІСТОВ

ЦАРІ ТА БЛАЗНІ

ПОЗИЧКА

Блазень попросив Царя позичити йому десять золотих монет.

— Нащо позичати, я можу дати їх тобі як нагороду,— запропонував Цар.

— Вважаю за краще віддати їх, інакше це мені задорого обійдеться,— сказав Блазень.

НАЙВІЛЬНІШИЙ

— Блазню, ти найвільніша людина в усьому царстві, бо можеш говорити все, що хочеш,— сказав Цар.

— Але не можу говорити всього, що думаю,— сказав Блазень.

ЛЮБОВ

Одного разу Блазень почав говорити щось проти царя при придворних. Ті всім гуртом узялися перебивати його.

— Блазню, бачиш, як люблять Царя! — сказав Цар.

— Бачу, як люблять себе,— заперечив Блазень.

ПОНИЖЕННЯ

Цар сказав Блазневі, що збирається підвищити його — зробити першим серед своїх радників.

— Чим я так провинився, Царю, що хочеш мене понизити? — сказав Блазень.

ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ

— Хотілося б, щоб якогось дня люди згадували мене! — сказав Цар.

— За це не турбуйся, головне — як? — сказав Блазень.

З болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

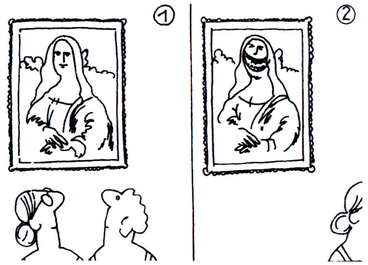

— Шановні пасажири, капітан бажає вам приємного плавання!

КРОСВОРД

Склав М. ШИПШИНА

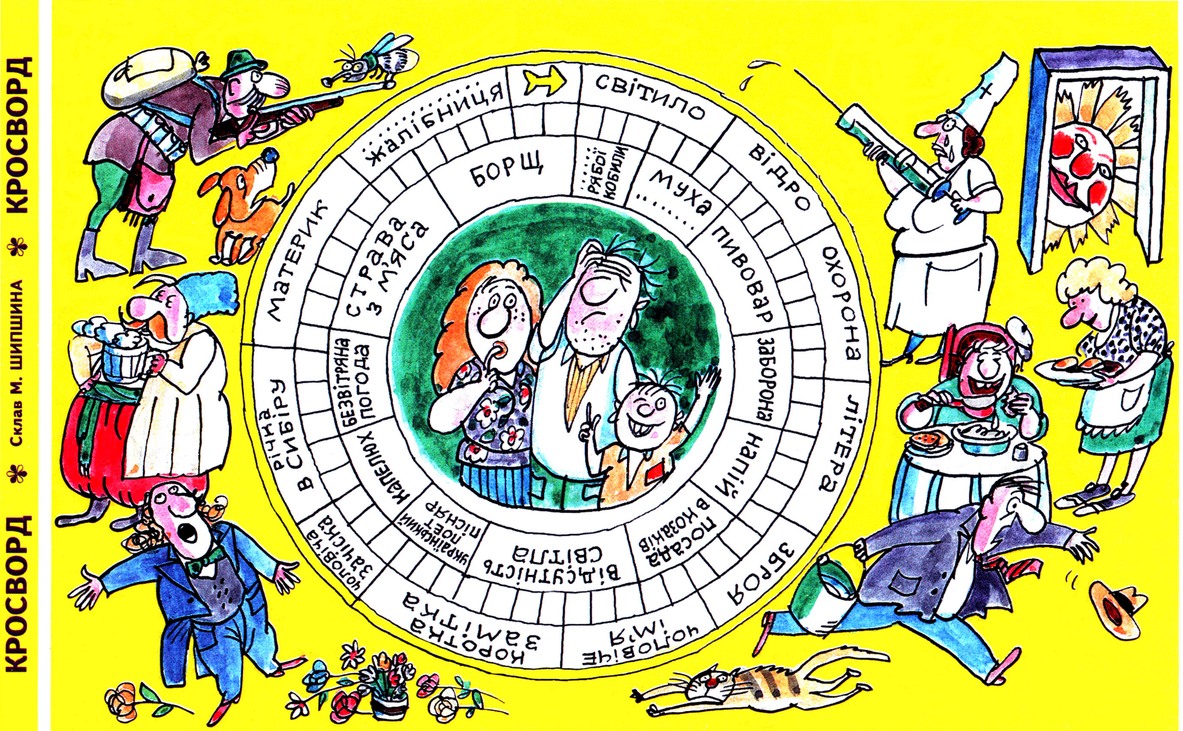

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Довожу до вашого відома, що мій сусід дав мені сітку у кількості одна штука для відлову риби довжиною вісімнадцять метрів».

«Комісія ДАІ, будучи у нетверезому стані, позбавила мене прав водія строком на один рік і оштрафувала».

«У кінці робочої зміни мені щось попало в око. Наступного дня я звернувся до поліклініки, де виявили іноземне тіло і видали мені лікарняного листа».

«Я доповідала, що за переїздом до перегону проїхав на коні запряжений в сани чоловік».

(Із пояснень).

«Мисливець широко закрив очі і вистрелив».

(Із шкільного зошита).

«Митися, паритися в лазні купленим у касі квитком дозволяється не більше однієї години».

«Здається літня кухня, на подвір'ї асфальт, водогін, неп'ющий хазяїн і інші зручності».

«Продається половина поросяти у живому вигляді».

(Із оголошень).

Надіслав Василь КРИМЧАК.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Про тих, хто приятелює із «зеленим змієм», у народі кажуть: «П'яний собі розум відбирає... Нині до дна, завтра до дна — зосталася біда і корова одна... В чарці більше людей тоне, ніж у морі... Де чарка, там і сварка...» Одне слово, горілка багатьом шкодить і на зло штовхає. Тому варто прислухатися до такої мудрості: горілка не хліб, без неї можна обійтися, або: пий та розуму не пропивай!

У п'ятому числі «Перця» ми пропонували придумати підпис до карикатури Олександра Монастирського. Пам'ятаєте, пияк демонструє перед дружками мускулатуру на руці, а м'яз у нього в формі пляшки?

Переможцями цього туру стали *Сергій БАБЕНКО з м. Севастополя:*

«У Данила в пляшці сила»

та *Оксана ЖУРАВЛЬОВА з м. Дергачі на Харківщині:*

«Маю здуру таку мускулатуру!»

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Валерія МОГИЛЬНОГО з м. Києва.

На переможців чекають призи!

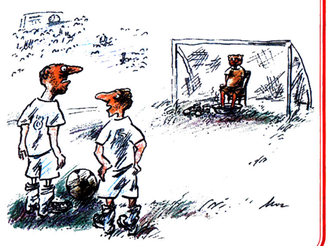

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 6

Б	Р	Е	Х	У	Н			С		А	Т	А	К	А	
У					А	Р	Т	И	С	Т					А
Л					С	Е	У	Л		Р					Р
Ь					М	А	К	А	К	А					Е
Б					І	Л				П					Н
А					Ш										А
	К	О	Р	О	К					Т	Р	І	У	М	Ф
І		Г	О	Р	А					У		К		А	
К	Р	У	П	А						М	О	Л	О	К	О
Р		Д	А	Ч	А					А		О	К		С
А		А			С	Т	Е	П	А	Н			А		А

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Сом. 2 Кінь. 3. Конюшина. 4. Велосипед. 5. Дірка. 6. Пісня, 7. Місяць.

У виділеній вертикалі — сінокіс.

ПЕРЕЦЬ № 7 (1540)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 07.07.2004.
Підписано до друку 30.07.2004.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 10650 прим.
Зам. 0110407.
Ціна договірна.

© «Перець» 2004 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Олексій КОХАН (теми Анатолія Василенка, Олексія Кохана, Івана Савлюка, Валерія Сингаївського, Леоніда Телятникова)

Індекс 74393

ЕХ ЛІТО, ЛІТО!

-РИБНАГЛЯД? ЧУВ ПРО ТАКЕ, АЛЕ НІКОЛИ НЕ БАЧИВ.

-ТУТ НАПИСАНО ДАВНЬОГРЕЦЬКОЮ, ЩО ЦЕ ПАМ'ЯТКА КУЛЬТУРИ Й ОХОРОНЯЄТЬСЯ ДЕРЖАВОЮ.

-Я ПЕРЕДАМ ЛИСТА ЧЕРВОНІЙ ШАПОЧЦІ!

-ТА НЕ РЕВИ, МИ Й ТОБІ НАЛЛЄМО!

-ЗНОВ У СТЕПАНА ОБПРИСКУВАЧ ЗЛАМАВСЯ!

-ДОВЕДЕТЬСЯ ВИКЛИКАТИ ВЕТЕРИНАРА...

ПАРИЖ ЧЕКАЄ НА ВАС!

-Я СЬОГОДНІ НОЧУВАВ ПІД ПАРИЖЕМ

М'ЯСО

ВИНО

ТУТ ВИ ЗНАЙДЕТЕ ІСТИНУ

-ЗАПАМ'ЯТАЙ: ЧОЛОВІК ЧОЛОВІКУ-ВОВК!
-А ЖІНКА ЖІНЦІ?

-ЧУЄШ, ЯКЕ ЧУДОВЕ СОПРАНО!

-ДОПОМОЖІТЬ!!

-У ВАС Є ДІЄТИЧНЕ САЛО? МЕНІ ТРЕБА СХУДНУТИ.

-ДАВАЙ ВИБЕРЕМО ІМ'Я ДЛЯ НАШОЇ МАЙБУТНЬОЇ ДОНЕЧКИ.

ОБ'ЯВИ - ОГОЛ

ПРОПАЛА МОЛОДІСТЬ

ПРОДАМ ПОРОДИСТЕ ЛАГІДНЕ КОШЕНЯТКО

-ЛЮБА, ПІРНИ ЩЕ РАЗ, БУДЬ ЛАСКА!

-НАМ ОДНУ ПЛЯШЕЧКУ МІНЕРАЛЬНОЇ Й ОДИН ПИРІЖОК.

O.K.

4 820012 960675 07

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО,

що це ви можете зробити і сьогодні.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ, ІНДЕКС 74393

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!